

QUI T'ESTIMA NO ET FARÀ PATIR

Sandra Ruiz, 2n d'ESO A

Avui m'he aixecat, sense saber per què, pensant amb el passat. Quan jo era petit i vivia amb la mare i el pare.

Recordo perfectament aquells temps, sobretot el dia que em vaig començar a fer la idea que estava passant alguna cosa...

Jo devia tenir uns 6 anys, aquell dia anàvem a una fira d'allà a prop i després fariem un pic-nic a la muntanya.

Em vaig aixecar corrents del llit i vaig anar a l'habitació del pare i la mare. Primer vaig despertar el pare saltant sobre el llit, ell es va aixecar dient-me que avui ens ho passaríem molt bé tots 3 junts, llavors vaig veure que la mare encara no s'havia aixecat i vaig anar a fer-li una abraçada, però vaig veure que no feia bona cara i li vaig preguntar:

Què et passa mare?

Em trobo malament, Biel, tinc febre, em sembla que haureu d'anar vosaltres dos sols a la fira.

Però jo vull que vinguis! - li vaig dir.

I vindrà. Ves a preparar-te la motxilla que ara baixarem la mare i jo - em va dir el pare amb un somriure.

Li vaig tornar el somriure i vaig anar a la meua habitació. Mentre preparava la motxilla vaig sentir alguns crits, però jo ho trobava normal. Creia que era això el que feien els pares, ja que feia dies que cridaven. La veritat és que només cridava el pare, però jo no me n'adonava.

Quan vaig acabar de preparar-me vaig baixar. Ells estaven esmorzant, la mare feia encara més mala cara, però no es va queixar.

Vam anar a la fira i vam pujar a algunes atraccions, no a totes les que jo hagués volgut, perquè a mig matí la mare es va posar molt malalta i vam haver de tornar a casa.

El pare em va fer un regal, jo no sabia per què però m'agradava tant que em fessin regals que el vaig accepta sense preguntar re. Em va dir que era per demanar-me perdó per haver hagut de marxar tan ràpid i perquè la mare només pensés en ella.

Jo creia que tenia raó, que la mare només volia que jo no m'ho passés bé, estava enfadat i només era un nen.

Un dia vaig sortir de l'escola, aquell dia li tocava a la mare venir-me a buscar (jo preferia que vingúés el pare perquè es portava millor amb mi) però vaig esperar i esperar i no va arribar

Devia haver passat una hora o més quan va venir el pare i em va dir que la mare sabia oblidat de venir-me a buscar, semblava molt enfadat, em va començar a dir que ja veia quina mena de mare era que s'oblidava del seu propi fill, que no li importava re.

Aquell mateix dia va ser quan va començar el final.

Jo estava a l'habitació que era on passava la major part del dia, i vaig sentir que el pare li deia que jo era el seu fill, que era molt mala mare... I la mare, en veu baixa però prou alta perquè jo ho pogués sentir, li va dir que havia tingut un mal dia, que no li podia perdonar ni això, que aquests dies estava de molt mal humor.

De cop es va sentir un fort cop i un petit crit, em vaig espantar però no em vaig moure, no sabia ben bé el que havia passat.

El dia següent la mare tenia un blau ben gros a la cara i estava pitjor que mai.

A partir d'aquell dia els cops es van fer freqüents i jo cada cop em passava més temps a l'habitació, em feia el sord i em feia creure a mi mateix que no sabia el que estava passant.

I al acabar-se els cops sempre sentia al pare dir-li a la mare:

Perdona'm, Rosa, he tingut un mal dia a la feina- i li feia un petó i una abraçada.

Per això crec que la mare va aguantar tot allò dia rere dia, perquè el pare, quant no estava enfadat, tractava molt bé a la mare: li portava flors, l'abraçava en tot moment... i a la mare li agradava, ella era una mica com jo: sabia tot el que estava passant però no se'n volia adonar perquè se'l estimava i ell també, però d'una altra manera.

Ara m'adono del malament que ho devia passar en aquells moments, de com es devia sentir sola.

El pare continuava cridant a la mare, ella cada dia estava més dèbil i ell cada cop es portava millor amb mi: em feia regals sense motiu, jugava més estona amb mi... suposo que era una manera de treure's culpa, però jo no me n'adonava.

La mare sempre li donava la raó al pare i feia el que ell li demanava. Sempre que li demanava alguna cosa ho deia amb un si et plau llavors jo no me'n adonava perquè a mi sempre m'havien dit que les coses es demanen si et plau i que si ho demanes bé la gen et fa cas, així que jo ho veia normal.

Un dilluns al matí em va aixecar la mare fent-me un petó a la galta jo li vaig tornar el petó. Em va portar ella a l'escola, però no em va venir a recollir, sinó que va venir el pare, em vagi pensar que es devia haver tornat a oblidar com aquell cop però tampoc estava a casa.

El pare semblava nerviós i espantat, jo no sabia per què.

Li vaig preguntar on estava la mare i em va respondre que era culpa meva, que se n'havia anat per culpa meva, que no m'estimava! Estava plorant, era el primer cop que el veia plorar però jo no entenia per què plorava ni que havia passat del cert.

CARTES A LAURA

Adrià Bardagí, 2n d'ESO A

21/03/08

Estimada Laura,

Estic contentíssima! Sé que no vas poder venir al casament, des d'allà a Itàlia i va ser una pena per què la cosa va anar la mar de bé. La festa va sortir a la perfecció i tothom se'n va anar content. I en Pere, igual. No para de rebre felicitacions i la nostra relació estar millorant considerablement. Ara ens estem plantejant tenir un fill. Oi que és fantàstic? T'escriuré tant com pugui.

Molts petons

La teva amiga Laia

PD: d'aquí a quatre dies anirem a veure la casa nova. Molta emoció!

28/03/08

Estimadíssima Laura,

La casa nova és un èxit. Dos pisos, tres wàters, una sala d'estar enorme, un jardí maquíssim i dos-cents metres quadrats per a nosaltres sols. Si algun dia véns de viatge aquí tens les portes obertes sempre. Et deixo que tenim que traslladar tots els mobles dins la casa.

Molts petons

La teva gran amiga Laia

10/04/08

Estimada Laura,

Ja estem instal·lats i tornats a instal·lar. És molt tranquil·la aquí la vida. Tenim molt temps per a nosaltres dos. No tenim conflictes i ens portem molt bé. La relació nostra continua augmentant positivament. No entenc com hi pot haver violència en aquestes circumstàncies. Si tothom fos així no passaria res. Estic veient-me amb la Cori i les seves amigues i com no (tractant-se d'ella) amb els seus amics, molts dels quals anaven amb tu i jo a la universitat. Em diverteixo molt amb ells. En Pere també s'hi afegeix. Les tardes s'omplen de felicitat amb aquestes trobades. Espero que tu també t'ho passis bé amb els teus amics d'aquí. Desitjo que ens veiem tan aviat com pugui ser.

Una gran abraçada a més dels petons

La teva amiga Laia

15/05/08

Estimada Laura,

Aquest últim llarg mes no t'he escrit perquè hi ha agut el nostre primer conflicte. I ha sigut la bajanada més gran del món. Tot va començar una setmana després de l'última carta. En Pere va deixar de venir a les nostres sortides amb la Cori fins que no va venir gens. Llavors un dia, en arribar a casa de una d'aquestes sortides, que s'havien fet molt freqüents al llarg de la setmana, em va venir en Pere molt enfadat.

- No vull que surtis més, amb aquesta gent!

El seu rostre desprenia gelosia, una gelosia que semblava poder palpar-se en

l'ambient. Vaig tenir por. Semblava que arribaria a pegar-me.

- M'has sentit bé?

Vaig assentir però no n'estava del tot convençuda. Encara ara, quan escric això, els dubtes se'm mengen per dins. He fet bé d'acceptar aquestes condicions? Hem tindria de rebel·lar i negar-m'hi? No tinc dret a ser lliure? I si em pega? Ara el que més por em fa és el dany físic que pugui patir. Des de llavors, ara fa tres setmanes només m'hi ha deixat anar un cop, però ja m'ha dit que no hi tornaré, que pobre de mi...

Petons i abraçades

La teva millor amiga Laia

20/06/08

Estimadíssima Laura,

No t'he escrit per que no em veia amb cor de fer-ho. L'ambient a la casa perfecta s'ha convertit en un ambient hostil. Quan hi surto per anar a comprar em trec un pes mortal de sobre i sempre m'hi resisteixo per entrar, sense saber que m'hi espera. Continuo sortint molt de tant en tant amb la Cori i els seus amics, però només si no em veu en Pere o si estar fora. Acabo de la feina abans que ell i a vegades (poques vegades) em puc escapar. No desitjo aquesta relació i, o millora, o el deixo. Li he comentat i l'enfado que li va agafar i aquella mateixa mirada hostil ho van dir tot: "No t'ho permetré. Això no".

6/07/08

Estimada Laura,

No saps l'ho important que ets per a mi. Escrivint aquestes cartes em desfogo. Sé que t'ho puc explicar tot amb tranquil·litat i això em tranquil·litza. Ja porto

dos mesos amb aquesta privació i no aguanto més. Vull sortir i fer el que vulgui, però m'estimo massa en Pere. Estic entre l'espasa i la paret. Però no permetré que em martiritzi. Això s'està tornant un turment psicològic.

Petons

La teva amiga Laia

PD: aquest cap de setmana marxa per feina i penso quedar tan si com no.

19/07/08

Estimadíssima Laura,

Les coses han anat massa lluny. Per desgràcia meva havia sobrevalorat en Pere. Em va dir que m'havia vist tres cops parlant amb la Cori i els seus companys i que no m'ho permetria. Vaig contestar-li que jo era lliure i que ell no em diria amb qui anar i amb qui no anar. La conversa va passar a discussió. Una discussió que va anar pujant de to, fins que tot d'un plegat va caure una santíssima bufetada. Encara noto la cremor a la galta. El seu rostre desprenia una barreja entre odi, gelosia i culpabilitat. Li vaig començar a cridar, trencant un silenci esfereïdor, que m'havia equivocat de marit i que no valia per a res. La culpabilitat va desaparèixer de la seva cara i em va tornar a pegar. Però al mateix moment en què desprenia la seva mà de la meva cara cremant, va dir que el perdonés, que no era ell i infinitat de bajanades més. La meva resposta va ser :

- Marxo i no torno. Ha arribat massa lluny la cosa.

Va parar en sec i em va dir que no em deixaria marxar, que em seguiria i que això no ho permetria. Però ja he pres una decisió. Tu que faries, Laura? Què haig de fer? Em sento sola. Ajuda'm. Temo el pitjor.

Petons i abraçades

La teva gran amiga Laia

24/07/08

Estimada Laura,

S'ha acabat tot. Ja estar. Ell ha marxat. T'ho explicaré millor. Anit vaig decidir que era el moment. Ell encara no havia tornat del cap de setmana. Tenia la maleta feta. Vaig agafar i vaig marxar. En travessar el carrer vaig veure un cotxe que accelerava. Era ell. I venia directe a mi. Em vaig quedar quieta, esperant la mort quan va frenar just a tocar dels meus peus i vaig caure endarrere. I quan vaig mirar-lo, preguntant-me per què no m'havia matat, ho vaig veure. No oblidaré mai aquella cara. El seu rostre reflectia por, sorpresa, desesperació, lamentació, penediment i alleujament. Por d'ell mateix en pensar en el monstre en què s'havia convertit. Sorpresa, d'haver tingut aquella conducta tan estranya. Desesperació en adonar-se del que havia fet i que no podia remeiar. Lamentació per no haver reaccionat abans. Penediment per tot el que havia fet, aquelles barbaritats i la que havia estat apunt de fer. I gratitud, en veure'm viva i no morta. Alleujament per no haver-me matat ell. Un gran alleujament. Aquella mirada era la del home amb què m'havia casat. Tornava a ser el mateix. No s'havia transformat. Em va envair una sensació indescriptible que em va fer tremolar. En Pere va agafar el cotxe, va donar mitja volta i es va perdre en la foscor.

Molts petons i abraçades

La teva gran amiga i viva Laia